

Uitspraak, nr. CvB 20-01, inzake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO van 15 juni 2020, zaak CvT19-14.

Verweerster in de behandeling in eerst aanleg gaat in beroep tegen deze uitspraak.

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO bij deze beoordeling.

Mw. drs. J. Wichers-Bots, waarnemend voorzitter

Mw. drs. G. Zipper-Stapper, lid

Mw. drs. B.J. van Leeuwen, lid

Het College van Beroep baseert zich bij de behandeling van dit beroep op de beroepscode 2017 van de NVO en het Reglement voor het College van toezicht en het College van Beroep van de NVO.

Het College van Beroep beslist in deze zaak conform zijn taakstelling in artikel 6 van het bovengenoemde Reglement. Daarbij kan het College van Beroep de uitspraak van het College van Toezicht bevestigen, wijzigen, dan wel vernietigen. Het College van Beroep komt daarmee tot een definitief eindoordeel.

Verloop van de procedure

Het College van Toezicht deed op 15 juni 2020 uitspraak naar aanleiding van het op 4 oktober 2019 ontvangen klachtschrift van de heer en mevrouw A.. De klacht betrof het handelen van B. ten tijde van de opname van de pleegzoon van klagers (hierna: X.) bij een instelling voor gesloten jeugdhulp. Het ging om gesloten jeugdhulp in een vrijwillig kader. Het College van Toezicht oordeelde de klacht deels gegrond en legde aan B. de maatregel van voorwaardelijke schorsing van een jaar op.

De feiten zoals weergegeven in de uitspraak van het College van Toezicht, voor zover niet weersproken door partijen, en de overwegingen en beoordeling van het College van Toezicht over deze klacht worden beschouwd als hier ingelast en deel uitmakend van deze uitspraak.

B. (hierna: appellante) is bij monde van haar advocaat, de heer mr. B. van der Kamp, tegen de uitspraak in beroep gekomen bij beroepsschrift van 23 juli 2020.

De heer en mevrouw A. (hierna: verweerders) hebben hier op gereageerd met hun verweerschrift van 18 september 2020, bij monde van hun advocaat, de heer mr. T. Geerdink.

Het verweerschrift bevatte grieven tegen ongegrond verklaarde klachtonderdelen en als zodanig is dit als incidenteel beroep opgevat.

Appellante heeft in haar Memorie van Antwoord van 17 december 2020 gereageerd op het verweerschrift.

In deze zaak is een digitale hoorzitting gehouden op 20 januari 2021 in aanwezigheid van beide partijen en hun advocaat. Ter zitting bleek dat verweerders geen intentie hebben gehad incidenteel beroep in te dienen, doch dat zij op het standpunt staan dat het verweerschrift slechts tegen de beroepsgronden is gericht. Het College heeft besloten de grieven in verweer die de beroepsgronden te buiten gaan buiten behandeling te laten.

Beoordeling van het beroep.

Het beroep van appellante valt uiteen in drie onderdelen. Zij gaat in op de procesorde in eerste aanleg. Daarnaast voert zij inhoudelijk verweer. Tot slot stelt zij dat de strafmaat disproportioneel, dan wel niet nader is gemotiveerd in relatie tot de gegrond verklaarde klachtonderdelen.

1. De procesorde.

1.1 Appellante stelt hierbij het volgende.

Klagers hebben op 4 oktober 2019 een klachtschrift ingezonden aan het College van Toezicht. Op 27 en 29 jan 2020 sturen klagers aanvullende stukken en geven aan dat zij de verkeerde versie van de klachtbrief hebben gestuurd. Appellante stelt dat zij dan feitelijk hun klachtbrief van 4 oktober intrekken.

Het College van Toezicht correspondeert hier op 6 februari 2020 met appellante over waarbij aangegeven wordt dat klagers een aangepast klachtschrift indienden en aanvullende informatie verstrekten.

Het College geeft in deze brief aan dat het klachtschrift van 4 oktober 2019 behandeld wordt en de aanvullende stukken niet worden beoordeeld voor zover deze nieuwe klachten bevatten.

Appellante stelt dat klagers zelf spreken van een onjuiste versie van de klachtbrief.

Appellante is van mening dat het College van Toezicht geen oordeel kan vellen over een ingetrokken klachtschrift. Zij stelt dat het College het klachtschrift van 4 oktober 2019 niet ontvankelijk had moeten verklaren. De klachtprocedure had dan opnieuw doorlopen kunnen worden. Op deze manier zouden de processuele belangen van appellante geborgd zijn.

Appellante heeft hierop destijds gewezen bij brief van 19 februari 2020. Hier is door het College van Toezicht niet op gereageerd.

Daarnaast heeft het College van Toezicht reglementaire fouten gemaakt door appellante te vragen een reactie in te dienen op het klachtschrift van 4 oktober 2019, terwijl het College lopende deze reactietermijn nadere informatie opvraagt bij klagers ter onderbouwing van de klacht en hier appellante niet over informeert.

Deze nadere informatie ontvangt appellante pas na indienen van haar verweerschrift.

Appellante was genooddaakt een verweerschrift te formuleren op basis van een in haar ogen onjuist, ongegrond, ongemotiveerd en niet tot een nader te noemen persoon te herleiden klachtschrift.

Op 3 december 2019 uit appellante schriftelijk haar verbazing over het onreglementaire procedureverloop. Op 1 maart 2020 ontvangt appellante een inhoudelijke reactie op de vraag in haar brief over de door het College van Toezicht gevraagde aanvullende informatie, echter geen reactie op de door appellante gestelde reglementaire fouten.

Daarnaast stelt appellante dat het College van Toezicht niet heeft gemotiveerd waarom de uitspraak is uitgesteld. De verwijzing naar corona, zoals gedaan in het e-mail bericht van het College van Toezicht van 5 juni 2020 doet volgens appellante niet ter zake.

Appellante stelt tevens dat niet te begrijpen is dat het College van Toezicht zonder nadere motivering aangeeft dat het verslag geen onderdeel is van de uitspraak, terwijl dit wel uit het reglement opgemaakt moet worden, het is immers onlosmakelijk verbonden met de klachtprocedure en als zodanig onderdeel van de uitspraak.

Verder uit appellante de grief dat het College van Toezicht haar beoordeling niet heeft gemotiveerd en een disproportionele maatregel heeft opgelegd, die eveneens door het College niet met redenen omkleed is.

1.2 In reactie op de beroepsgronden van appellante die de procesorde betreffen stellen verweerders zakelijk weergegeven dat dit een klacht is die het handelen van het College van Toezicht betreft. Zij hebben telkens te goeder trouw gehandeld en voor alle partijen was naar hun mening duidelijk dat de nieuwere versie van hun klachtschrift de juiste versie was. Voor het overige gaan zij hier inhoudelijk niet op in.

1.3 De overwegingen van het College van Beroep.

Het College constateert uit de stukken dat verweerders op 27 januari een gewijzigd klachtschrift hebben geformuleerd. In hun brief van 29 januari hebben zij aangegeven dat het klachtschrift van 4 oktober 2019 de verkeerde versie was. Het College van Toezicht, gezien

het gestelde in de brief van verweerders van 29 januari 2020, had het eerdere klachtschrift van 4 oktober 2019 niet ontvankelijk moeten verklaren. Dit is echter niet gebeurd.

Ook heeft het College van Toezicht laat gecommuniceerd naar appellante over het feit dat bij verweerders aanvullende informatie werd opgevraagd. Het College van Toezicht heeft appellante verweer laten indienen over een klachtschrift waar zij nog aanvullingen op nodig achtten.

Het College van Beroep oordeelt echter dat de zaak in beroep kan worden behandeld, om de volgende redenen.

- De twee versies van het klachtschrift verschillen niet wezenlijk van elkaar. Het College van Toezicht heeft de aanvullingen van 27 januari 2019 buiten beschouwing gelaten. Hierdoor is appellante niet benadeeld door het gewijzigde klachtschrift.
- Daarnaast heeft appellante alsnog, na binnenkomst van de stukken van 27 en 29 januari 2020, gelegenheid gehad een reactie op alle aangeleverde stukken van klagers te geven.

Het niet ontvankelijk verklaren van het eerste klachtschrift door het College van Beroep zou als consequentie hebben dat de zaak terug verwezen moet worden naar het College van Toezicht en de procedure in eerste aanleg opnieuw gevoerd moet worden.

Partijen hebben gedurende de behandeling in eerste aanleg echter voldoende gelegenheid gehad om hun standpunten kenbaar te maken en toe te lichten. Terugverwijzen zou leiden tot het herhalen van zetten, waarbij de reeds uitgewisselde standpunten en onderbouwingen opnieuw uitgewisseld zouden worden. Het College van Beroep ziet hier geen toegevoegde waarde in. Bijkomend gevolg hiervan zou zijn dat partijen langere tijd in onzekerheid verkeren over de uitkomst van de klachtprocedure.

Appellante uit in haar beroepschrift nog enkele andere klachten over de processuele gang van zaken. De grief dat de uitspraak onvoldoende gemotiveerd is uitgesteld door het College van Toezicht vindt het College van Beroep navolgbaar. Het enkel aanhalen van coronamaatregelen, zonder verdere toelichting waarom deze maatregelen hebben geleid tot overschrijding van de termijn van acht weken is een onvoldoende motivering. De betreffende termijn, genoemd in artikel 21 eerste lid van het Reglement, is echter een termijn van orde, overschrijding hiervan heeft geen rechtsgevolg. Deze grief treft geen doel.

Over de grief dat het verslag van de hoorzitting wel deel uit maakt van de uitspraak, in tegenstelling tot wat het College van Toezicht stelt, oordeelt het College van Beroep als volgt.

In onderdeel 1. van de uitspraak: "Verloop van de procedure en ontvankelijkheid" schrijft het College van Toezicht "De hoorzitting vond plaats op 10 maart 2020. Van de hoorzitting is een verslag opgesteld dat voorafgaand aan de uitspraak aan partijen is verstrekt. Het verslag maakt geen deel uit van de uitspraak."

Op grond van het reglement en ook uit de uitspraak is duidelijk dat de uitgewisselde informatie tijdens de hoorzitting deel uit maakt van de procedure en dat de uitgewisselde informatie betrokken is bij het oordeel van het College van Toezicht. Deze informatie is weergegeven in het verslag van de zitting. Het verslag an sich is niet een onderdeel van de uitspraak, maar van het dossier. De grief treft geen doel.

De grieven van appellante over het gebrek aan motivering in de uitspraak en de disproportionele strafmaat komen in de inhoudelijke beoordeling aan de orde waar dit relevant is in de beoordeling van het College van Beroep.

2. Inhoudelijke beoordeling

2.1 Klachten 1 en 9: geen behandelplan opgesteld

Het College van Toezicht heeft de eerste en de negende klacht gezamenlijk behandeld.

Tegen de gedeeltelijke gegrondverklaring van deze klachten heeft appellante de volgende beroepsgronden.

2.1.1 Appellante stelt dat uit de bewoordingen van het College van Toezicht in de uitspraak blijkt dat het zich kennelijk weinig tot niet heeft laten voorlichten door partijen. Dat blijkt volgens haar uit de bewoordingen 'niet is gebleken' en 'het College gaat er van uit dat dit in het geval van pleegzoon X. ook zo is geweest'. Feitelijk stelt het College het niet te weten. Appellante heeft de klacht in eerste aanleg weersproken. Het College van Toezicht heeft wel bij verweerders, maar niet bij appellante om aanvulling of nadere informatie gevraagd. Het College doet vergaande uitspraken ondanks het gebrek aan meer en volledige informatie.

Appellante geeft aan dat zij blijkbaar met het College van Toezicht in een semantische discussie is beland over 'behandelplan' dan wel 'behandelperspectief.' De instelling hanteert in brede zin de term 'perspectiefplan', zoals zij ook in de zitting heeft toegelicht. Appellante stelt dat het niet gaat om de benaming maar om de inhoud van haar handelen: was het voor verweerders en X. duidelijk wat de aard en het doel van de behandeling waren? Appellante geeft aan dat diagnostiek, behandeling en actieplan telkens zijn besproken met verweerders en dat perspectiefplannen in samenspraak met alle betrokkenen zijn opgesteld. Weliswaar waren deze plannen niet altijd ondertekend, maar dat wil nog niet zeggen dat goedkeuring ontbrak. De instelling heeft alle documenten ook per mail naar verweerders gestuurd.

Appellante stelt dat het perspectiefplan van de instelling materieel aan de eisen voldoet van een behandelplan en dat het tijdig, juist en volledig is gecommuniceerd naar verweerders. Appellante geeft aan dat zij geprobeerd heeft om het moeizame contact met verweerders te onderhouden. Verweerders waren niet altijd aanwezig en zegden regelmatig op het laatste moment af bij besprekingen waarbij de behandeling van X. geëvalueerd en aangepast werd. Appellante stelt dat zij zo veel mogelijk op verzoeken van verweerders is ingegaan. Voor haar stond tegelijkertijd het belang van X. voorop.

Appellante was destijds een junior medewerkster die op het hoogtepunt van de verstoorde verstandhouding met zwangerschapsverlof was. De klacht over het perspectiefplan is eerder terug te voeren op het handelen van de verschillende betrokken personen dan wel de instelling als organisatie, en niet op het individuele handelen van appellante.

2.1.2 Verweerders zijn van mening dat appellante geen behandelplan heeft opgesteld. Het perspectiefplan is niet hetzelfde als een behandelplan. Er was geen duidelijk doel, er was geen tijdspad. Er is geen plan opgesteld met daarin de hulpvraag, de diagnose, het doel, de middelen, de mogelijkheden, afspraken, de evaluatie etc.

Dat dit inderdaad niet bestond blijkt uit een mail die verweerders op 8 april 2018 aan de instelling gestuurd hebben.

Uit de mail blijkt dat wezenlijke onderdelen van de behandeling nog niet georganiseerd en vastgelegd waren. Niet in een behandelplan, ook niet in een perspectiefplan.

Het perspectiefplan voldoet naar de mening van verweerders niet aan de eisen van artikel 18 lid 2 van de beroepscode.

Het perspectiefplan is ook niet tijdig, niet juist en niet volledig gecommuniceerd.

Het eerste plan is nooit besproken en ook niet voor akkoord ondertekend.

Het tweede is eveneens niet voor akkoord ondertekend omdat enkele onderdelen niet compleet waren volgens verweerders. Ook op een volgend perspectiefplan is geen akkoord gegeven.

De behandeling van X. is niet met instemming van verweerders gestart. Verweerders geven aan dat het ontbreken van de toestemming betekent dat zij het plan niet hebben goedgekeurd.

2.1.3 De overwegingen van het College van Beroep.

Het College overweegt dat het eerste perspectiefplan, dat appellante aanvullend in deze procedure heeft verstrekt, inhoudelijk voldoet aan de materiële eisen die aan een behandelplan worden gesteld, zoals die zijn bepaald in artikel 18 tweede lid van de Beroepscode. Het perspectiefplan biedt zicht op de hulpvraag, het doel van de behandeling, de in te zetten werkwijzen en middelen, het tijdpad, de betrokkenen bij de hulp. Het oordeel van het College van Toezicht dat er geen sprake was van een behandelplan houdt geen stand. De grief van appellante hierover is gegrond.

Behandeling kan worden gestart na instemming van de cliënt met het behandelplan. Artikel 18 is in die zin, zoals ook in het eerste lid van dit artikel bepaald, niet los te zien van artikel 5 van de Beroepscode.

Of er instemming was van verweerders met het perspectiefplan is onduidelijk. Zowel appellant als cliënt kunnen deze duidelijkheid niet geven. Appellante kan geen stukken overleggen waaruit blijkt dat deze instemming er was, in de vorm van een ondertekend perspectiefplan, of vastlegging in het dossier dat er sprake was van instemming van verweerders. Partijen verschillen van mening of er besprekingen hebben plaatsgevonden met verweerders over de eerste perspectiefplannen en over vervolgstappen in de behandeling gedurende de periode dat appellante behandelcoördinator was.

Uit de aangeleverde onderbouwingen van partijen en de informatie die is uitgewisseld tijdens de hoorzitting concludeert het College van Beroep dat de relatie tussen verweerders en appellante, c.q. de instelling, al vrij snel na de opname van X. getekend is door miscommunicatie en wederzijds verschil van inzicht en verwachtingen over de behandeling. Beide partijen hadden hier hun aandeel in. Uit de stukken blijkt dat het regelmatig lastig was om gesprekken met verweerders te plannen en dat zij als gevolg van afzeggingen regelmatig niet aanwezig waren bij besprekingen.

De verschillen van inzicht zijn niet goed in het dossier vastgelegd. Appellante geeft aan dat er op veel momenten gesprekken met verweerders zijn gevoerd over de behandeling en de motivering van de kant van de instelling voor te nemen stappen. Dat er gesprekken zijn gevoerd is duidelijk uit verschillende stukken die zijn ingediend. Echter uit de stukken wordt niet duidelijk wanneer er wel of geen instemming was van verweerders. Ook blijkt niet of en hoe de discussie met verweerders over het perspectiefplan en de afwegingen en besluitvorming naar aanleiding van die discussie in het dossier is vastgelegd.

Uit de informatie die appellante tijdens de behandeling van het beroep aanleverde is duidelijk geworden dat zij, gezamenlijk met de betrokkenen bij de behandeling, met het belang van X. voorop, bepaalde keuzes heeft gemaakt. Appellante stelt terecht in haar beroepsschrift dat artikel 2 lid 2 van de Beroepscode het mogelijk maakt dat de pedagoog zich bij zijn handelen laat leiden door het belang van de jeugdige. Er moet echter duidelijkheid zijn over instemming. Als deze er niet is of slechts deels, dan moet de afweging van het belang van het kind in relatie tot het belang van de gezagsdragers wel helder en navolgbaar zijn. Dit onderdeel van de grief van appellante over het oordeel van het College van Toezicht is ongegrond.

2.2 Klacht 3: informatie delen met de gemeente

2.2.1 Appellante geeft in haar beroepsschrift aan dat getuige de uitspraak het College van Toezicht oordeelt dat expliciete toestemming voor contact met appellante en gemeente ontbrak ten tijde van de mailwisseling met de gemeente in juni en juli 2019. Appellante stelt dat er in ieder geval voorafgaand aan de periode 21 juni-juli 2019 toestemming was voor het delen van informatie. Verweerders verzochten specifiek aan appellante om informatie aan de gemeente te zenden. Verschillende mails getuigen van toestemming. Welswaar verliep niet

alles in harmonie maar het is niet zo dat er in die periode ineens geen toestemming meer was om met de gemeente te communiceren.

Appellante geeft eveneens aan dat zij verplicht is te communiceren met de gemeente vanwege de Raamovereenkomst specialistische jeugdhulp regio IJsselland en de Overeenkomst incidenteel contracteren Jeugdhulpaanbieders.

Appellante stelt dat verweerders geen bewijs hebben geleverd van de intrekking van hun toestemming.

2.2.2 Verweerders geven aan dat appellante geen toestemming had om gegevens met de gemeente te delen en dat zij de gemeente zelf op de hoogte hielden.

Zij geven ook aan dat er toestemming was ten aanzien het delen van enkele perspectiefplannen met de gemeente. Verder was er geen toestemming aan appellante om informatie te delen. De gemeente was betrokken bij de perspectiefplanbesprekingen.

Op 5 juli 2019 is door verweerders een mail gestuurd aan de contactpersoon bij de gemeente om de rechtstreekse communicatie met de instelling te staken. Hierbij gaven zij aan dat de nodige machtigingen ontbraken.

2.2.3 De overwegingen van het College van Beroep.

De pedagoog moet zich er altijd van vergewissen dat er toestemming is om informatie te delen die de wettelijke plicht te buiten gaat die zij heeft om met de gemeente de voor de plaatsing en voortgang van de jeugdhulp noodzakelijke informatie uit te wisselen.

Verweerders hebben er recht op te weten welke informatie gedeeld wordt met de gemeente en dienen ook toestemming te geven op het moment dat er meer informatie wordt gedeeld dan de gemeente voor de uitoefening van haar taak feitelijk nodig heeft en/of de informatie buiten de reikwijdte van al gegeven toestemming valt.

Verweerders klagen in de procedure bij het College van Toezicht specifiek dat er in de periode 21 juni- 9 juli 2019 informatie is gedeeld met de gemeente zonder toestemming. Op grond van de aangeleverde gegevens gaat het College van Beroep er van uit dat er voor die tijd gerichte toestemming was om gegevens ten aanzien van de perspectiefplannen met de gemeente te delen. De gemeente was gesprekspartner bij de perspectiefplanbesprekingen. Artikel 11 lid 4 van de Beroepscode geeft enkele voorschriften hoe de toestemming vastgelegd moet worden in het dossier. Er is geen ondertekende toestemmingsverklaring overlegd. Ook blijkt niet dat appellante in het dossier aantekening heeft gemaakt van verleende mondelinge toestemming. Er is wel een mail aan het dossier toegevoegd waarin verweerders specifiek aan appellante verzoeken om informatie te delen met de gemeente en de gemeente is ook telkens betrokken bij de besprekingen. Het College maakt uit de stukken op dat dit in ieder geval tot in mei 2019 het geval was.

In de periode vóór 5 juli 2019 is er regelmatig heen en weer gemaild over zaken die de behandeling betroffen, zowel procedureel als inhoudelijk, met alle drie de partijen in de adressering: verweerders, gemeente en appellante, dan wel andere hulpverleners van de instelling die bij de behandeling betrokken waren. Verweerders hebben niet op een moment, voorafgaand aan de mails in juni en begin juli aangegeven aan appellante dan wel de instelling dat dit niet (meer) zou mogen. Het College van Beroep kan niet de conclusie trekken dat er geen toestemming was om de gegevens met de gemeente te delen, voorafgaand aan de mail van 5 juli 2019 aan de gemeente.

Het College heeft in de mails uit de betreffende periode geen door appellante verstrekte vertrouwelijke informatie aangetroffen die al niet bekend was tussen de gemeente, verweerders en appellante of waarvoor aanvullende toestemming noodzakelijk was.

De grief tegen het oordeel van het College van Toezicht over klacht 3 is gegrond.

2.3 Klacht 4: het zich wenden tot de Raad voor de kinderscherming en de rechter

2.3.1 Appellante stelt in haar beroepsschrift dat het College van Toezicht niet heeft gemotiveerd waarom zij tot het oordeel komt dat het 'te ver' ging dat zij zich tot de rechter heeft gewend.

Daarnaast gaat het College van Toezicht volgens appellante voorbij aan het feit dat er op dat moment al sprake was van een geëscaleerde situatie waaraan de rechter te pas moest komen. Appellante heeft niets méér gedaan dan het contact dat er reeds was met de rechter weer op te pakken.

Naar de visie van appellante komt het College van Toezicht hier slechts een marginale terughoudende rol toe.

Art 12 van de Beroepscode over het wettelijk meldrecht kent geen verbod voor een lid van de NVO om zich tot de rechter te wenden als dit haar een passende actie lijkt.

Appellante heeft bij het College van Toezicht expliciet beroep gedaan op art 2 lid 2 van de Beroepscode: het belang van het kind gaat soms boven de belangen van de verzorgers van het kind.

2.3.2 Verweerders reageren als volgt.

Appellante heeft zowel met kinderrechter als de Raad dezelfde gevoelige informatie gedeeld. Verweerders geven aan dat dit zonder aanleiding was, zonder kennisgeving en zonder hun toestemming.

Appellante heeft zich tot de kinderrechter gewend met de mededeling dat zij van mening was dat het gezag over X. aan verweerders diende te worden ontnomen.

Verweerders stellen dat zij daarbij voorbij gaat aan haar beroepsgeheim.

Als en voor zover appellante van oordeel was dat het in het belang was van X. om informatie te delen, dan had ze zich in moeten spannen om deze informatie door verweerders te laten doorgeven of om toestemming moeten vragen om de noodzakelijke informatie te verstrekken. Verweerders merken op dat het op eigen initiatief verstrekken van gevoelige informatie aan de kinderrechter niet onder een wettelijke plicht valt, zoals genoemd in art 11 lid 6 van de Beroepscode.

Het doorbreken van het beroepsgeheim is mogelijk als zich een conflict van plichten voordoet. Appellante heeft dit in eerste aanleg en haar beroepsschrift echter niet gesteld en bewezen.

Zou er wel een conflict van plichten zijn geweest, dan stellen verweerders dat het verstrekken van informatie niet dringend noodzakelijk was. Ook waren er naar de stelling van verweerders geen zwaarwegende belangen.

Het NVO lid moet zorgvuldig te werk gaan bij het doorbreken van het beroepsgeheim. In artikel 13 lid 2 van de Beroepscode staan de zorgvuldigheidseisen benoemd.

Appellante heeft zich aan geen van deze eisen gehouden.

Daarnaast vereist art 13 lid 3 dat van de belangenafweging aantekening wordt gemaakt in het dossier. Appellante heeft niet aangetoond dat zij dit heeft gedaan.

Appellante stelde dat zij in het verleden toestemming had om informatie te delen met andere instanties als de Raad en de kinderrechter omdat deze in het verleden op enigerlei wijze door verweerders zelf zijn geïnformeerd. Het was echter aan verweerders om te bepalen welke info zij wel of niet wilden delen met bepaalde instanties en niet aan appellante.

Daarnaast betekent eenmalig toestemming verlenen niet dat er dan toestemming is voor alles. Er is noch van schriftelijke, noch van mondelinge toestemming gebleken.

2.3.3 De overwegingen van het College van Beroep.

Appellante heeft zich met de brieven van 9 en 18 juli 2019 rechtstreeks gericht tot de Raad en de kinderrechter met het verzoek tot het treffen van een voorlopige voogdijmaatregel dan wel ontzetting uit het gezag van verweerders.

Appellante was informant bij eerdere onderzoeken door de Raad en bij de zitting van de kinderrechter op 24 juni 2019.

De reguliere weg bij zorgen over de ontwikkeling van een kind is om Veilig Thuis te consulteren, waarna besloten kan worden tot het betrekken van de Raad.

Het College van Beroep volgt de overweging van het College van Toezicht dat het benaderen van Veilig Thuis in deze situatie geen meerwaarde zou hebben gehad omdat de Raad al betrokken was. Het is appellante niet te verwijten dat zij zich op dat moment direct tot de Raad heeft gewend met haar zorgen en in die zin aan het meldrecht van artikel 12 van de Beroepscode invulling gegeven heeft.

Het College van Toezicht heeft in zijn uitspraak geformuleerd: "Verweerster kan als gedragswetenschapper haar zorgen over de ontwikkeling van een kind delen met de Raad. Het zich direct tot de rechter en de Raad wenden met het verzoek om een voorlopige voogdijmaatregel te treffen gaat echter een stap te ver. Dit behoort tot de taak en de verantwoordelijkheid van de Raad."

Het College van Beroep leest hierin een tweeledig oordeel van het College van Toezicht:

1. verweerster had haar zorgen mogen uiten bij de Raad, maar had geen verzoek tot voorlopige voogdijmaatregel mogen doen. De Raad moet immers besluiten dit verzoek te doen naar aanleiding van onderzoek als gevolg van zorgmeldingen.

Dit oordeel van het College van Toezicht is formeel juist.

Het College van Beroep acht het echter navolgbaar dat appellante haar standpunt over ontzetting uit het gezag herhaalde bij het melden van haar zorgen over X.

Zij was informant bij eerdere onderzoeken door de Raad en bij de zitting van de kinderrechter op 24 juni 2019 en heeft daar dit standpunt al geuit.

Verweerders stellen dat appellante geen toestemming heeft gevraagd om deze informatie te delen of althans geen afweging heeft gemaakt over het doorbreken van haar beroepsgeheim, wat zij wel had moeten doen als er een conflict van plichten zou zijn.

Er was al langere tijd verschil van inzicht tussen verweerders en appellante, dan wel de instelling over de behandeling. De samenwerking van appellante met verweerders was in hoge mate gebrouilleerd. De behandeling van X. leed hier onder. Het College van Beroep acht het in die zin navolgbaar dat zij, zonder vooraf verweerders te informeren, de Raad wederom heeft benaderd met haar zorgen.

Het is duidelijk dat appellante het belang van X. boven de belangen van verweerders vond gaan.

Appellante had echter bij deze doorbreking van het beroepsgeheim vanwege een conflict van plichten, zoals artikel 13 lid 3 van de Beroepscode bepaalt, de afweging die zij maakte en het besluit dat zij nam vast moeten leggen in het dossier.

Appellante geeft aan dat vooraf intern is overlegd en dat zij dit besluit ook aan verweerders heeft verteld. Uit de inhoud van de correspondentie aan de kinderrechter en de Raad is duidelijk dat zij intern heeft overlegd over de zorgmelding. De belangenafweging is echter niet in het dossier vastgelegd. Door verweerders is ter zitting ontkend dat zij de zorgmelding vooraf met hen heeft besproken, zoals appellante stelt. Appellante heeft dit ook niet nader met stukken, zoals notities in het dossier, onderbouwd. In die zin heeft appellante, hoewel duidelijk was dat zij handelde met het oog op het belang van X., in strijd met de Beroepscode gehandeld.

2. Het tweede onderdeel van de beoordeling door het College van Toezicht gaat over het zich rechtstreeks wenden tot de rechter. De Raad kan verzoek doen aan de rechter tot een voorlopige voogdijmaatregel of ontzetting uit het gezag. Dit is wettelijk bepaald in artikelen 1.241 tweede lid en 1: 267 eerste lid van het Burgerlijk wetboek. Verweerster mag zo'n verzoek niet rechtstreeks aan de rechter doen.

Appellante heeft, zoals het College van Toezicht ook oordeelde, hiermee de grens van een redelijk bekwame beroepsuitoefening overschreden.

De grief van appellante tegen het oordeel over klacht 4. is ongegrond.

Uitspraak

Het College van Beroep beoordeelt het beroepsschrift als gegrond voor wat betreft het oordeel van het College van Toezicht over het Perspectiefplan en het oordeel over het delen van informatie met de gemeente.

Voor het overige wordt het beroepsschrift verworpen.

Het College van Beroep beoordeelt de maatregel die het College van Toezicht heeft opgelegd niet proportioneel voor het handelen van appellante.

Het College overweegt dat appellante weliswaar verwijtbaar heeft gehandeld, maar dat dit niet een dermate ernstig verwijt oplevert dat dit een voorwaardelijke schorsing rechtvaardigt. Bij deze overweging wegen de omstandigheden van deze hulpverleningsrelatie mee.

Gesloten jeugdzorg in een vrijwillig kader is een hulpverleningsrelatie die weliswaar vrijwillig is aangegaan, maar waarin ten aanzien van de gezagsdragers een zekere drang aanwezig kan zijn omdat deze vorm van jeugdhulp de uiterste mogelijkheid is om hulp te bieden waarbij het gezag niet (tijdelijk) wordt beëindigd. Ten aanzien van de jeugdige wordt dwang uitgeoefend. De jeugdige wordt van zijn vrijheid beroofd voor zijn eigen veiligheid of die van zijn directe omgeving. Hij kan zich niet onttrekken aan de hulpverlening.

Terwijl er een bepaalde mate van drang en dwang aan de orde is, moet de hulpverlening wel uitgevoerd worden met instemming van en in samenwerking met de gezagsdragers. En wanneer instemming ontbreekt, moeten de belangen van gezagsdragers afgewogen worden tegen de belangen van de jeugdige.

Al vrij snel na de plaatsing van X. bleek dat de samenwerking met verweerders op de proef werd gesteld. Er waren verschillen van inzicht over de behandeling. Het bleek lastig te zijn om afspraken te plannen met verweerders. Er was op een aantal momenten miscommunicatie met de instelling. Niet alleen appellante, maar ook verweerders hebben in deze zaken een rol gespeeld. Appellante heeft in retrospect aangegeven dat het verstandiger was geweest om de hulpverleningsrelatie op een eerder moment te beëindigen. Het College heeft gezien dat appellante het belang van X. op de voorgrond zette op de momenten dat er verschillen van inzicht waren. Zij had verweerders wel beter moeten informeren bij deze belangenafweging en de belangenafweging en besluitvorming hierover beter moeten documenteren.

De complexe situatie meewegende vernietigt Het College van Beroep de voorwaardelijke schorsing en legt de maatregel van waarschuwing op.

Aldus gedaan op 3 maart 2021
het College van Beroep,

Mevrouw drs. J. Wichers-Bots,
waarnemend voorzitter

Mevrouw mr. drs. J. Pfeiffer,
Ambtelijk secretaris